KAFEA GUFIHTAR
KAFEA GUFIHTAR
Johan on markkinat!
La 25.7.2026
Klo 10.00 - 16.00
Sandels

Kultaerämaan keidas, Kafea Gufihtar, valmistautuu 10-vuotispäiviinsä. Kuva: Toivo Suomalainen

Kafea Gufihtar juhlii 10-vuotistaivaltaan – ”Kutturan kultamailla elää auttamisen henki”, sanoo aamukahville tullut kullankaivaja-kirjailija Anurag Lehtonen

Jaakko Peltomaa
Toivo Suomalainen
Inarilainen

Ma 20.7.2026 klo 11:56

0

KUUNTELE

Kutturantien varren kultamailla vietetään juhlapäivää lauantaina 25.7., kun Kafea Gufihtar täyttää 10 vuotta.

Kahvilan juuret ja historia kultamailla toki ulottuvat yli 30 vuoden taakse, mutta **Tiina** ja **Leevi Koivisto** ovat saaneet luotsata tuota erämaan keidasta viimeiset 10 vuotta.

– Tämä on meille 10-vuotistaipaleen juhlavuosi, joten haluamme järjestää Kafea Gufihtarissa koko perheen juhlatapahtuman. Luvassa on muun muassa musisointia ja paikallisia makuja sekä käsitöitä. Ja aidoista kultatarinoista pitävät huolen tilaisuuteen tulevat Lapin Kullankaivajain Liiton edustajat sekä tietysti täällä muutenkin paikan päällä olevat alueen kullankaivajat, kertoo Kafea Gufihtaren yrittäjä Tiina Koivisto.

Normikesäpäivänä Tiinan ja Leevin työnjako menee yleensä niin, että Leevi ahkeroi keittiön puolella ja valmistaa muun muassa kioskin maailmankuulut ykköstuotteet eli poroburgerit asiakkaille. Kahvilan puolella Tiina pyörittää kassaa ja asiakaspalvelua.

JÄÄTELÖT
LIPSI VADELMA L 2.00
PINGVIINI PUIKKO L 2.00
SUKLAA TUUTTI 3.50
KUNINGATAR TUUTTI L 3.50
5.50
MEHUT 1.50 2.50
PULLAT, SÄMPYLÄT YM! HINNAT VITRIINISSÄ!
POROBURGERI • 15.00
-II- -II- TUPLA • 20.00
11.50
4.50
SANDELS 5,3% 0,33L 7.50
SANDELS 5,3% 0,5L 11.00
SANDELS 7,5% 0,33L 9.00
LONKEROT 5,5% 0,33L 9.00
FIZZ 4,7% 0,33L 8.00
SPRITZ 7% 0,33L 8.00
H SELTZER 4,0% 0,33L 8.50
JALLU • 4CL 7.50
KOSSU 4CL 6.00
SALMARI 4CL 6.00
MINTTU 4CL 6.00
JÄGER 4CL 8.00
BAILEYS 4CL 6.00
KAFEA GUFIHTAR
10V

– Kaikki asiakkaat ovat tervetulleita ja tärkeitä, mutta eihän tätä Kultakioskia olisi ilman tätä kullankaivajien yhteisöä. Heidän tarpeita ja toiveita kuuntelemme herkällä korvalla, sanoo Tiina Koivisto. Kuva: Toivo Suomalainen

Kun Inarilaisen toimittajat saapuvat vierailulle Kultakioskille, niin väkeä lappaa sisälle tasaiseen tahtiin ja poroburgerit näyttävät menevä puolen päivään aikaan kuin kuumille kiville.

– Eihän täällä kahta samanlaista päivää ole, mutta nyt täyttää olevan sellainen aamupäivä, että juuri nyt monella kullankaivajalla on asiointireissu Ivaloon ja takaisin tullessaan he poikkeavat tähän tuttuja tervehtimään ja kahville. Ja moni kaivaja on juuri nyt nälkäinen, kun burgeri näyttää maistuvan. Näen tietysti heti, että kahvilassa ja ulkoterassilla istuu tuttuja ihmisiä eli kullankaivajia, mutta yhä enemmän meille pistäytyy myös tavallisia kesämatkailijoita, jotka varta vasten haluavat poiketa Nelostieltä Kultakioskille.

Sitkeästi moni Kafea Gufihtaren asiakkaista puhuu ”Kutturan kultakioskista”, eikä se Tiinaa häiritse, mutta hän huomauttaa, että jos kutturalaisilta kysytään, niin ei tässä ihan vielä Kutturassa olla, vaan paremminkin voisi puhua vaikka Sotajoen alueesta.

Sotajoentie

Sotajoen maisemissa on kaivettu kultaa ainakin yhtä kauan kuin Inarin kunta on ollut olemassa eli 150 vuotta. Kuva: Toivo Suomalainen

Kultakioskin terassilla istuu aamukahvilla kullankaivaja **Anurag Lehtonen**. Palsilla kaivava Anurag on kulkenut kultamailla reilut 30 vuotta. Kultakioski on hänelle tuttu paikka, ja hän tuntee sen tarinan ja kaikki omistajat alusta

Uu
pal
PAI
Ka
Yri
rah
ver
Cre
MA
Pa
ver
MA
On
ilm
nii
MA
Säh
ma
pol
MA

lähtien. Kultakioskilla on oma paikkansa myös Anuragin tuoreessa romaanissa Keväällä tulevat unet.

– **Järvelän Tony** oli se ensimmäinen kioskinpitäjä. Ja **Muikun Anneli** ja **Voitto** kaivoivat silloin kultaa Ala-Palsilla. Anneli oli innokas käsityöihminen ja hän kysyi Tonyltä, että saisiko hän kokeilla omaa kojua siinä Tonyn kojun vieressä ja myydä käsitöitä. Anneli sai luvan. Tonyllä oli aika vapaamuotoiset ne aukioloajat siinä omassa kioskissaan ja Anneli joutui koko ajan selittämään ihmisille jotain, että koska se kahvio aukeaa ja miksi se ei ole auki.

Lopulta Anneli tuli siihen tulokseen, että hänhän voisi itse pyörittää sitä kahvilaa.

– Anneli hieroi Tony kanssa kauppoja ja kaupat tuli. Eihän tämä silloin mikään hieno ja avara kahvila ollut kuten nyt, vaan aika vaatimaton asuntoautokoppero. Mutta Anneli ei työtä pelännyt ja niissä pienissä tiloissa hän ahkeroi ja taisi paistaa tuoreet munkitkin siellä vaunussa.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Anneli piti kioskia suurella sydämellä, mutta lopulta tuli eteen luopuminen, kun terveys ei enää antanut periksi kioskin pitämiselle, joka oli fyysisesti rankkaa työtä. Seuraavat yrittäjät olivat sitten **Lyyli** ja **Marko**.

– Hekin olivat työtä pelkäämättömiä, mutta hekin antoivat vuosien mittaan kaikkensa ja paikka tuli myyntiin. Marko on sanonut, että ostotarjouksia tuli useita, mutta he yrittivät katsoa sellaista yrittäjää, jolla olisi sielu mukana tässä touhussa ja joka sopisi tämän kullankaivajayhteisön keskelle. Tiinalle he sitten myivät tämän paikan. He tiesivät, että Tiina on työtä pelkäämätön ja hän tuntee hyvin tämän seudun, kun hän on innokas metsästäjä, ja mökkikin on Kutturassa.

Anurag sanoo, että jokaiselle Kultakioskin yrittäjälle hän nostaa hattua ja hän toivoo kovasti, että nykyiset yrittäjät Tiina ja Leevi Koivisto jaksaisivat uurastaa ja pitää kioskia auki.

– Me kullankaivajat tunnemme heidät ja meillä on semmoinen hyvä henki ja kunnioitus puolin ja toisin. Tiina pitää inhimilliset hinnat ja me kaivajat käymme täällä tietysti asiasta, mutta joskus ihan myös kannatuksen vuoksi. Jos ei tätä paikkaa olisi, niin paljon olisi pois kullankaivajayhteisöltä.

– Kesät kuluvat tiiviisti valtauksella. Täällä on minun toinen kotini, sanoo Anurag Lehtonen pressuista tehdyistä kesäkeittiössään. Kuva: Toivo Suomalainen

Anurag tuli aikoinaan kultamaille miehensä **Vasant Mäkisen** houkuttelemana. Siitä on 34 vuotta, kun Anurag liftasi Pispalasta Kutturantien varteen miehen perässä. Osviittana oli kotiin jääkaapin oveen laitettu paperilappu, johon Vasant oli piirtänyt summittaisen kartan valtauspaikalle.

Matka Palsille muutti Anuragin elämän suunnan. Tuosta miehestä ja kullankaivajien elämäntavasta tuli hänen kohtalonsa. Lokakuussa 2014 Vasant menehtyi syöpään ja Anurag ajatteli, että kultaelämä oli nyt tässä.

– Tein surutyötä ja ajattelin, että valtaus pitää myydä ja pitää laittaa pillit pussiin. Mutta tämä kullankaivajayhteisö muutti mieleni. He sanoi, että sehän on sun valtaus, että älä nyt paikkaasi myy. Ja niin siinä kävi, että minä kuljen täällä edelleen. On käynyt niin, että tämä paikka on minulle kuin toinen koti.

Anurag muistelee, että silloin kun Vasant vielä eli, niin kaikki ruuat tehtiin laavulla nuotiolla. Pari vuotta sitten hän sai valtaukselle ylellisyydet eli kaasukeittiön ja kaasujääkaapin. Enää ei tarvitse jännittää hellepäivinä, että mitähän ruuille kuuluu ja mitä uskaltaa syödä.

– Tänäkin kesänä heti kesäkuun alussa pakkasin autooni vaatteet, ruuat, keittokamppeet, makuuvaatteet, vaskoolit, kirveen ja lapion. Siihen mukaan vielä tietokone, kirjoja ja 14-vuotias Mira-koira, Koppelon koheltaja, niin auto oli kampetta täynnä. Mira on uskollinen kaveri kultamailla ja nauttii täällä vapaudesta eikä tuon ikäinen koira karkaile porojen perään. Sehän on muuten aikoinaan hankittu täältä Inarin kunnasta, Koppelontien laidalta, poromies **Paavo Huoviselta**.

Muutaman kesäkukankin Anurag tuo Palsille tullessaan, sillä täytyyhän vähän väriä ja kukkasia saada kesäkotiin.

– Tällä alueella ei taida kullankaivajilla juuri olla mitään puutarhakasveja, kun kaupat ovat kuitenkin suhteellisen lähellä. Voihan jollakin olla pieni yrttimaa ja vaikka ruohosipulia kasvamassa, mutta perunamaata en muista nähneeni kenelläkään. Minä en perusta hilloista, mutta mustikat ja herkkutatit kerään täältä kesän mittaan.

14-vuotiaan Miran askel on jo lyhentynyt, mutta sekin nauttii elämästään kultamailla ja se seuraa tarkoin päivän tapahtumia valtauksella. Kuva: Toivo Suomalainen

Anurag tunnustaa, että Palsilla tulee syötyä kohtuupaljon myös makkaraa. Grillimakkaraa kuluu näissä olosuhteissa, mutta talvella hän ei syö yhtä ainoaa makkaraa.

– En muutenkaan niin välitä lihansyönnistä, mutta meneehän sitä täällä. Aika paljonhan valtauksilla syödään säilykepohjaista ruokaa ja siitä tehdään erilaisia variaatioita. Joskus aikoinaan meni sikanautapurkkia, mutta olen huomannut, että nykyisin monella valtauksella on sen sijaan itsetehtyä hirvisäilykettä.

Anuragin Kultatarina-valtauksella kaivetaan kaivinkoneella, mutta koneen puikoissa ei ole Anurag, vaan hänen serkkunsa **Sami**.

– Sami tuli Palsille katsomaan millaista tämä kullankaivu on. Hän tuli ensin tänne kalastusvehkeitten kanssa ja autteli minua puiden teossa ja alkoi vähitellen tutustua kullankaivuuseen. Hän innostui tästä hommasta ja lopulta päädyimme ostamaan yhdessä kaivinkoneen. Hän on konemies metsäkonepuolelta, joten hän osaa tarvittaessa korjata ja huoltaa vehkeet täällä kultamailla.

Anuragin kesäpäivät kuluvat valtauksella rännittäen ja vaskoolilla vaskaten.

– Minulla on pressusta tehdyn kesäkeittiön vieressä musta muovinen palju eli vaskausallas ja sen äärellä minä pesen ja vaskaan maa-ainesta. Se on sellaista hienosäätöä, jota täytyy konekaivun jäljiltä tehdä. Ihminen on keksinyt tekoälyn, mutta tämä Palsin rautapitoinen hiekka-aines täytyy käydä läpi ihan perinteisin keinoin ja käsivoimin, mustan vesipaljun ja vaskoolin kanssa, naurahtaa Anurag.

Ihminen on lentänyt kuuhun ja keksinyt tekoälyn, mutta ei ole vielä keksinyt korvaajaa vaskoolille ja vesipaljulle, jonka äärellä löydetään viimeisetkin kultahiput. Kuva: Toivo Suomalainen

Hän tuumailee, että päivät kuluvat tasaiseen tahtiin työtä tehden.

– Tämä on tosiaan sellaista tasaista työntekoa, lapioimista, painavien letkujen vetämistä, kärräämistä ja vaskaamista. Hidasta ja selälle tuskallista. Työ on samanlaista, mutta kelit vaihtelevat. Yhtenä päivänä on helle ja toisena päivänä voi tuulla ja sataa räntää.

Kun työpäivä on päätöksessä, laittaa Anurag pienen saunan valtauksellaan lämpiämään. Saunaan meno iltasella on kuin pieni pyhiinvaellus aherruksen päätteeksi. Sauna on myös ihan välttämätön, kun on päivän viettänyt kurassa ja savessa. Oikein kuumana kesäpäivänä Anurag saattaa käydä myös uimassa, tai ainakin pulahtamassa valtauksen reunalla olevassa pienessä montussa.

– Sänky on loistava kaveri saunan jälkeen. Unta ei tarvitse odottaa.

Jos on lämmin kesäilta, niin saattaahan Anurag vielä hetken istahtaa löylyjen jälkeen kesäkeittiöönsä ja katsella siitä avautuvaa maisemaa.

– Se maisema on aika karu. Siitä näkyy korpikuusia ja sadan metrin päässä aukeava jänkä. Meitä ei hemmotella tunturimaisemilla, mutta minulle riittää tämä maisema mikä täältä näkyy.

Anurag lisää, että hän ei ole kuin kerran elämänsä aikana käynyt Lemmenjoen kaivualueilla.

– Olihan siellä mieletön avaruus. Se on ihan erilainen maailma kuin meillä Palsilla. Ja tietysti ymmärrän niitä Lemmenjoen konekaivajia, jotka joutuivat sieltä olosuhteiden pakosta tulemaan tänne Kutturantien varren kultamaille. Lemmenjoki oli heidän maailmansa ja siellä oli heille tutut kultapaikat, ja monen sydän jäi sinne.

Anurag sanoo, että kullan etsiminen on valtauksella päätyönä, mutta hänellä on tapana myös plokata kaikki kivet siltä varalta, jos vastaan tulisi korukiviä, vaikkapa korundeja.

Hän miettii, että on kolme syytä, mitkä saavat hänet tulemaan joka kesä kultamaille. Ne syyt ovat kulta, luonto ja yhteisö.

– En minäkään ihan jokaista kullankaivajaa täältä tunne, mutta aika moni on tullut tutuksi. Ja kun tapaan porukoita Kultakioskilla, niin täällä voi tutustua aina uusiin tämän alueen kullankaivajiin.

Katso video Anuragin kultavaltausalueelta!

KULLANKAIVAJA

Kullankaivajien yhteisö on semmoinen, että se vetää yhtä köyttä ja kaikki ovat kavereita keskenään.

– Jos vaikkapa minulle tulee tilanne, että tarvin jotain apua, vaikka teknistä apua, tai jokin menee rikki, niin käyn vaikka naapurissa kysymässä, että mitähän nyt pitäisi tehdä ja mistä saisi semmoisen osan. Ja aina saa apua. Yleensä sitä apua saa heti siltä ensimmäiseltä, jolta kysyy, sillä täällä kaikki ovat niin kekseliäitä ja tietäviä. Eihän kultamaille voi oikein tullakaan kultaa kaivamaan, jos olisi kämmen aivan keskellä kämmentä.

– Vastapalveluksi voin pitää vaikka festit jonakin iltana ja laittaa kunnolla ruokaa, salaattia ja kaikkea, ja paistetaan lettuja. Minä olen aika taitava käymään paperisotaa ja minä olen sitten monesti auttanut porukoita valtausasioihin liittyvissä kirjallisissa asioissa. Aikamoista taisteluahan tämä monesti on, kun virkakunta ja Saamelaiskäräjät näkevät asian niin, ettei kullankaivajia tarvitsisi täällä edes olla.

Palsilta löytyi tänä kesänä suuri Luna-hippu. Anurag mainitsee, että Lunan löytäjä **Leppäsen Antti** kaivaa melkein hänen naapurissaan.

– Kun kuulimme, että Antti löysi tuon suuren hipun, niin sehän herätti vain iloa kullankaivajien keskuudessa. Suuren hipun löytäminen on aina puheenaihe kullankaivajien joukossa ja tiedän, että Lunasta on riittänyt juttua myös Kultakioskin kahvipöydissä. Suuri hippulöytö ei herätä meissä kateutta, vaan enemmänkin se herättää semmoista iloa ja intoa. Porukat ajattelee, että kun täältä löytyi iso hippu, niin voihan niitä isoja hippuja löytyä lisääkin, ja ehkä seuraavaksi minun valtaukseltani, kertoo Anurag hymyillen.

Anurag Lehtonen kertoo, että hän käy yleensä kultavaltauksellaan myös kevättalvella pienen tarkistusreissun.

– Aina vähän huolettaa, ettei lumi ole rösäyttänyt saunan ja kämpän kattoa, joten tekee mieli tehdä pieni tarkastuskäynti. Monesti olen hiihtänyt tänne, mutta viime keväänä sain kelkkakyydin Kultakioskin Leeviltä. Kun käyn täällä kevättalvella, niin sehän on kuin pieni pyhiinvaellus. Ajattelen, että vielä kuukauden päivät, niin pääsen taas kultamaille kesäksi.

Moni etelän turisti ajelee ihan mielenkiinnosta autollaan Sotajoentietä ja muita Kutturan suunnan metsäautoteitä ja näkee elämänsä ensimmäisen kerran kultavaltausten elävää elämää.

– Tiedän, että se voi näyttää hurjalta, kun kone on siirrellyt ja kasaillut maata ja siellä on altaita ja kaikki näyttää tosiaan siltä, että siellä on maansiirtotöitä meneillään. Haluankin sanoa, että kaivun jäljiltä kaikki maisemoidaan. Kun katselee alueita, jotka on maisemoitu vaikkapa pari vuotta sitten, niin voi sanoa, että luonto on ottanut omansa ja kaikki näyttää siltä kuin siinä ei olisi kaivinkonetta koskaan ollutkaan.

– Ja käyhän täällä myös tarkastajia paikan päällä valvomassa, että työtä tehdään pykälien mukaan. Jos joku on valvottu elinkeino, niin kullankaivu on ainakin sitä.

Hän huomauttaa, että kun hänkin aikanaan lähtee valtaukseltaan viimeisen kerran etelään, niin myös pienet mökkeröiset lähtevät hänen matkassaan. Mikään ei jää muistuttamaan, että tällä pläntillä asusteli aikoinaan kullankaivaja.

Anuragin serkkupoika Sami työn touhussa kaivinkoneen puikoissa. Anuragilla oli onnea, että Sami innostui tosissaan kullasta ja konekaivamisesta tullessaan aikoinaan vaan kyläilemään hänen luokseen kultamaille. Kuva: Toivo Suomalainen

Anurag sanoo, että konekaivun jälki voi näyttää äkkinäisen silmissä hurjaltakin, kuten työmaat yleensäkin näyttävät, mutta kun kaivu aikanaan loppuu ja alue maisemoidaan, niin parin vuoden päästä siitä luonto on hoitanut loput ja paikalle saapunut retkeilijä ei voi arvata, että tällä paikalla on aikoinaan kaivettu kultaa koneella. Kuva: Toivo Suomalainen

Anurag oli nuorempana innokas kultakisojen osallistuja, mutta nykyisin into on hiipunut.

– Kesät menevät nykyisin niin nopeasti, että haluan viettää aikaa mahdollisimman paljon täällä Palsilla. Yllättävän vähiin on kisaaminen jäänyt. Ehkä se kiintiö on sitten jo täyttynyt.

Anurag Lehtonen ei ole vielä halunnut ajatellakaan syksyn tuloa ja paluuta etelään.

– Onneksi on terveyttä, että vielä voi sen puolesta kulkea Palsilla. En tiedä, miten minulle aikanaan käy, mutta tulee mieleen se aika, kun olin kesällä töissä Kullankaivajain Liitossa ja moni ihminen soitti Liittoon, että nyt on aika erota Liiton jäsenyydestä. Minulle jäi niin hyvin mieleen ne puhelut, kun moni ikääntynyt kullankaivaja sanoi, että ajatus lentää kultamaille tänäkin kesänä, mutta kroppa ei enää anna myöten. Minä oikein aistin sen kaihon niiden ikääntyneiden kullankaivajien puheluista, tuumailee Anurag.

Kultakioskilla väki tuumailee, että moni vanha kullankaivaja käy sitten ihan Kultakioskilla fiilistelemässä tunnelmia, jos oma valtaus on jo historiaa, eivätkä jalat kanna enää kultamaille. Kunnioituksella ja lämmöllä he ottavat puheeksi myös ”shamaanin” eli **Vaaralahden Kaitsun**, joka vaimonsa kanssa on joka kesä Kultakioskilla käväissyt, vaikka omasta valtauksesta on täytynyt jo luopua vuosia sitten.

Kultakioskin pitäjä Tiina Koivisto kertoo, että 10-vuotissynttäreille saadaan mukaan myös Palsin iso hippu Luna. Sitä voi ihailla juhlapäivän aikana vitriinistä.

– Meillähän on muuten oma valtaus, jonne voi mennä kokeilemaan kullankaivua, jos tuntuu, että sellainen kiinnostaa. Valtaukselle voi mennä vaikka muutamaksi tunniksi, mutta voihan sen varata vaikka viikoksi, jos siltä tuntuu. Sieltä löytyy valmiit pelit ja vehkeet sekä taukoteltta. Järjestämme myös opastuksen, jotta ensikertalaiset oppivat ihan kädestä pitäen miten kultaa kaivetaan ja vaskataan. Kaikki ovat muuten ihan omin voimin sitten löytäneet kultaa meidän valtaukselta. Se on kuulemma kova juttu sitten syksyllä kertoa etelässä työpaikalla, että minulla on nyt Lapin kultaa lasiputkilossa, sanoo Tiina.

– Osa ensikertalaisista voi innostua ja ajatella, että tämähän on hänen juttunsa. Kenties he innostuvat hankkimaan sitten oman valtauksen. Ja jollekin voi riittää yksi käynti valtauksella ja he toteavat, että tulipa kokeiltua ja tämä oli tässä, hän naurahtaa.

Kafea Gufihtaren pihalla kuuluu vaimeasti aggregaatin pörinä. Joillekin etelän kävijöille tulee yllätyksenä, että sähköä kahvilaan antaa vain aggregaatti - lähimmätkin sähkölinjat ovat kaukana tästä erämaan keitaasta. Kuva: Toivo Suomalainen

Tiina Koivisto sanoo, että Kultakioskin pitäminen on semmoista, että siinä täytyy herkällä korvalla kuunnella erityisesti kullankaivajaväkeä.

– Juuri heitä pitää kuunnella, että mitä porukat haluavat ja mitä tarvitaan, ja mille on menekkiä. Ehkä tekisi mieli pitää vähän enemmänkin valikoimaa, mutta täytyy muistaa, että tuolla ulkona papattaa tälläkin hetkellä aggregaatti. Kylmätilatkin pysyvät kylminä aggregaatin avulla, kun lähin sähkölinja kulkee tuolla Nelostien laidalla tai Kutturan kylässä, jonne sähkö tulee muuten Kittiläntien suunnalta, eli sekään sähkölinja ei ole täällä päinkään. Sitten kun saan lottovoiton, niin vedän sähköt Kafea Gufihtareen, vitsailee Tiina.

Tiina miettii, että kullankaivajien määrä on tainnut pysyä seudulla aika vakiona.

– Vanhaa polvea on nukkunut pois, mutta aina tulee uusia ja nuorempaa polvea. Ja kun tänäkin kesänä levisi pitkin valtakuntaa uutinen, että täältä löytyi isomushippu Luna, niin se lisää intoa ja mielenkiintoa kullankaivuun.

Joku Kultakioskille piipahtanut asiakas miettii, että onkohan postilaatikoiden määrä kuitenkin vähentynyt tienhaarassa. Se ei ole enää niin kuvauksellinen näky kuin vuosikymmeniä sitten.

– Postilaatikoiden määrä on ehkä vähentynyt, mutta olisikohan syy ihan siinä, että ei ole sitä postia. Ei ole sanomalehtiä eikä kirjeitä, toinen asiakas epäilee.

Kultakioskille on tiensä löytänyt myös Zellberginojan konekaivaja **Veikko Jaskari**.

– Kävin Saariselällä Kuukkeli-kaupassa hakemassa postista kaivinkoneen varaosia ja nyt tietysti paluumatkalla tulin tänne kioskille tuttuja morjestamaan. Tässä voikin seurata samalla kahvion ikkunasta, koska polttoainerekka ajaa ohi. Olen tilannut polttoainerekan valtaukselle, kun tuota polttoainetta menee useamman tuhannen litraa kesässä. Sitä ei enää niitä määriä kuljeta henkilöauton peräkontissa kanisterilla, Jaskari naurahtaa.

Veikko Jaskari sanoo, että Kultakioski on tärkeä kohtaamispaikka kullankaivajille ja eräänlainen henkireikä arjen ahertamisen keskellä.

– Jos ei tätä olisi, niin olisihan täällä aika karua olla ja työtä tehdä. Tämä on kahvipaikka ja tämä on myös ruokapaikka, ja täällä kuulee tuoreimmat kaivuu-uutiset. Ja Tiina ja Leevi ovat varustaneet tuota myymälän puolta niin, että sieltä löytyy kaikenlaista pientä erikoisvarustetta ja tilpehööriä, joita juuri valtauksilla tarvitaan. Ei tarvitse lähteä niitä Ivalon kaupoista ostamaan, eikä niitä sen puoleen Ivalon kaupoista löytyisikään.

Husqvarna
Husq

– Kyllähän sielu jäi Lemmenjoelle, mutta hyvä näinkin. Nyt kaivetaan kultaa sitten Zellberginojalla. Ja kiitoksia vain Gufihtaren Tiinalle ja Leeville, kun pitävät tätä paikkaa. Kultakioski on niin kotoinen paikka ja hyvin tärkeä meille kullankaivajille, sanoi Veikko Jaskari. Kuva: Toivo Suomalainen

Veikko Jaskari tunnustaa samalla, että hän kaivaisi varmaan tänä päivänäkin Lemmenjoella, jos konekaivajia ei olisi häädetty sieltä pois.

– Sinnehän jäi vielä suurin osa kullasta. Se on siellä syvällä, eikä sitä saa Lemmenjoelta ylös ilman koneita. Niin paljon jäi vielä kaivamatta, huokaisee Jaskari, mutta lisää, että onhan sitä kultaa tälläkin suunnalla:

– Luna löytyi Palsinojalta ja sehän rohkaisee meidän mieltä. Sieltähän ei ole yleensä niin kauhean suuria hippuja edes löytynyt.

Kafea Gufihtar sulkee ovensa joskus syyspuolella, sen jälkeen, kun kullankaivajat ovat lähteneet talvehtimaan koteihinsa ja tekemään omia hommiaan, kuka mitäkin, arkisiin ammatteihinsa.

Tiina Koivisto sanoo, että ennen koronapandemian puhkeamista hänellä oli ihan pientä pohdintaa, joskus Kafea Gufihtar pitäisi ovensa auki myös talvella. Ei hän mitään Kutturantien varren arktista 24/7 talvikahvilaa suunnitellut, mutta hän ajatteli sitä, että ehkä paikka voisi olla ajoittain auki talvella tilauksesta.

– Sitten tuli korona ja tulin varmaan muutenkin järkiini. Tämä on hyvä näin, että olemme auki pitkän kesän ja talvella tehdään sitten muuta. Töitä on paljon, mutta ei minulla huonoa päivää ole täällä vielä ollut. Asiakkaat, jotka tänne tulevat, ovat valtaosaltaan hyväntuulisia ja iloisia.

PALSIN KULTALA

Etusivu Tuoreimmat Erä ja luonto Saariselkä Näköislehti Uutisvinkki T

Postilaatikkorivistö on lyhentynyt vuosien varrella, mutta ihmekös tuo, kun onhan paperilehtien ja kannettavien kirjeiden määräkin rutkasti kutistunut. Takavuosina tien laidassa oli myös enemmän itsetehtyjä ja hyvinkin kuvauksellisia postilaatikkorivistöjä. Kuva: Toivo Suomalainen